Un singur Legiuitor şi Judecător

Pentru studiul din această săptămână, citește: Iacov 4:11-17; Faptele 17:11; Evrei 4:15,16; Luca 12:13-21; Eclesiastul 2:15-19; Tit 2:14.

Sabat după-amiază

Textul de memorat: „Unul singur este Dătătorul și Judecătorul Legii: Acela care are puterea să mântuiască și să piardă. Dar tu cine ești de judeci pe aproapele tău?" (Iacov 4:12)

Alte traduceri redau astfel începutul acestui text: „Unul singur este Dătătorul Legii şi Judecătorul" (NTR, RSV, NIV); „Unul este legiuitor şi judecător" (trad. Nitzulescu, ed. 1911)

Atitudinea faţă de lege (Legea lui Dumnezeu sau legile omeneşti) ne influenţează relaţia cu oamenii şi chiar relaţia cu Dumnezeu. Ai observat vreodată că unii oameni bogaţi şi celebri se poartă ca şi cum ar fi mai presus de lege sau ca şi cum legea nu i-ar privi şi pe ei? Ai remarcat că unii legiuitori formulează legile de aşa manieră, încât să-şi asigure câştigul personal? Nerespectarea legilor societăţii poate antrena lipsa de respect faţă de oameni, întrucât legile reglementează relaţiile dintre noi.

Dar şi cei care au o atitudine rigidă, inflexibilă faţă de aplicarea legii pot avea probleme în relaţiile interpersonale. Modul în care ne raportăm la o lege depinde de cât de înţelepţi îi credem pe legiuitori şi de cât de drepte credem că sunt legile lor.

Studiul din această săptămână se deschide cu câteva consideraţii despre lege şi se continuă cu câteva observaţii importante despre lauda de sine, de care poate că nu suntem conştienţi, dar despre care aflăm că e păcat, o încălcare a Legii lui Dumnezeu. De altfel, în această parte a epistolei sale, Iacov ne ajută să privim păcatul dintr-un alt unghi.

1. Ce se afirmă în Iacov 4:11. Cum să înțelegem aceste lucruri?

_____

_____

Vorbirea de rău amintită în acest verset poate cuprinde mai multe păcate ale vorbirii, inclusiv defăimarea, mărturia falsă și rostirea de cuvinte mânioase (vezi Leviticul 19:15-18). Se pare că Iacov folosește aici cuvinte mai blânde decât în capitolul 3, însă implicațiile vorbirii de rău a unui frate de credință sunt mai grave, deoarece aceasta este o contestare a Legii însăși. Când ne așezăm pe scaunul de judecător, uităm de slăbiciunile noastre (vezi Matei 7:1-3) și ne concentrăm atenția asupra abaterii altcuiva, de parcă noi am fi mai presus de lege. Când procedăm așa, dovedim că nu ne iubim aproapele ca pe noi înșine (Leviticul 19:18) și că, de fapt, nu respectăm Legea.

Pe de altă parte, deși suntem îndemnați să nu-i judecăm pe alții, noi avem nevoie totuși de discernământ spiritual.

2. Identifică, pe baza pasajelor biblice următoare, domeniile în care avem nevoie de discernământ spiritual: Faptele 17:11; 1 Corinteni 6:1-5; 2 Corinteni 13:5; Galateni 6:1; Filipeni 1:9; 1 Ioan 4:1.

_____

_____

Avem nevoie să comparăm învățăturile oamenilor cu Cuvântul lui Dumnezeu. De asemenea, avem nevoie să-i încurajăm pe membrii bisericii să-și rezolve disensiunile singuri, fără să apeleze la curțile de judecată, unde, în general, judecătorii nu se ghidează după Cuvântul lui Dumnezeu. Și, cel mai important din toate, avem nevoie să ne cercetăm pe noi înșine ca să vedem care este starea noastră spirituală și dacă lucrurile cu care ne ocupăm mintea sunt înălțătoare și desăvârșite sau dăunătoare pentru experiența noastră creștină.

Cât de ușor ne este să-i criticăm și să-i judecăm pe alții, mai ales când fac un lucru pe care îl dezaprobăm! Cum ne putem obișnui să observăm când trecem dincolo de granița discernământului spiritual și ne așezăm mai presus de Legea lui Dumnezeu?

Obiectivele instructorului

La nivelul cunoştinţelor: Membrii grupei să îşi aprofundeze cunoştinţele despre vorbirea de rău cu scopul de a o evita.

La nivelul sentimentelor: Să adopte în vorbirea lor o atitudine iubitoare şi amabilă.

La nivel practic: Să evite orice formă de vorbire de rău, găsirea de defecte, critica negativă şi încumetarea.

SCHIŢA STUDIULUI

I. Cunoştinţe: Vorbirea nestăpânită

A. De ce ar trebui să evităm vorbirea de rău, potrivit lui Iacov?

B. De ce pune el semnul egal între criticarea (judecarea) altora şi criticarea Legii şi a Dătătorului Legii?

II. Sentimente: Un spirit iubitor

A. Cum putem preîntâmpina în discuţiile noastre vorbirea de rău, căutarea de defecte şi critica negativă?

B. De ce adoptarea unui spirit potrivit este la fel de importantă ca rostirea unor cuvinte potrivite?

III. Practic: Evitarea cuvintelor distructive

A. Care sunt strategiile de tratare a vorbirii de rău, a bârfelor şi a criticii aspre?

B. Cum ne putem feri de încumetare?

Rezumat: Când îi vorbim de rău pe alţii şi când îi criticăm, criticăm practic Legea şi pe Dătătorul ei.

PAŞII ÎNVĂŢĂRII

1. MOTIVARE!

Pasajul central: Iacov 4:1,11,12,13,16

Ideea centrală pentru creştere spirituală: După cum ne arată Iacov, când îi vorbim de rău pe alţii şi când îi criticăm, criticăm practic Legea şi pe Dătătorul ei.

Ajută-i pe membrii grupei să lărgească definiţia vorbirii de rău, ca să poată recunoaşte toate formele ei şi să o evite.

Toate legile din Vechiul Testament îşi au originea în Domnul Isus. Expresia „legile lui Moise" nu arată că Moise le-ar fi elaborat, ci doar că au fost date prin el (2 Cronici 33:8; Neemia 10:29). Domnul Isus a fost Cel care i-a condus pe israeliţi prin pustie şi le-a dat Cele Zece Porunci pe Sinai (vezi 1 Corinteni 10:1-4). Tot El, în Predica de pe Munte, a clarificat şi a amplificat Legea. El este „Cuvântul… făcut trup" (Ioan 1:14). Noi vom fi judecaţi pe baza Cuvântului Său (Ioan 12:48).

3. Citeşte Iacov 4:12. Ce ne spun următoarele texte biblice despre calitatea Domnului Isus de Judecător? Isaia 11:1-5; 33:22; Evrei 4:15,16; Apocalipsa 19:11-16.

Numai un bun cunoscător al legii este în măsură să spună dacă a existat sau nu o încălcare a ei. Juriştii studiază Dreptul mai mulţi ani şi apoi, dacă doresc să devină avocaţi, susţin un examen de intrare în barou. Pe timpul Domnului Isus, cărturarii (mulţi dintre ei făceau parte din gruparea fariseilor) studiau şi ei legile mozaice, dar şi tradiţiile. Domnul Isus nu a fost de acord cu multe dintre aceste tradiţii şi a intrat într-un conflict aprins cu conducătorii pe această temă, deşi El Însuşi era Dătătorul Legii şi, prin urmare, era singurul în măsură să o explice şi să evalueze dacă a fost sau nu încălcată. Numai El poate răsplăti fiecăruia după faptele lui (Apocalipsa 22:12). Numai El ne poate mântui de păcat, deoarece a luat asupra Sa natura umană, a dus o viaţă fără păcat, a murit în locul nostru şi a înviat, biruind moartea şi păcatul.

„Dumnezeu a dat toată judecata Fiului, fiindcă El este, mai presus de orice îndoială, Dumnezeu arătat în trup.

Dumnezeu a plănuit ca Prinţul suferinzilor în natură umană să fie Judecătorul întregii lumi. Numai Acela care a venit din curţile cereşti ca să-l scape pe om de moartea veşnică, (…) numai Acela care S-a lăsat adus înaintea tribunalului pământesc şi a suferit moartea ruşinoasă pe cruce, numai El va pronunţa verdictul de răsplătire sau de pedepsire." – Ellen G. White, *Maranatha*, p. 341.

Fiind Dătătorul Legii şi Mântuitorul nostru, Domnul Hristos este singurul calificat să fie Judecătorul nostru.

La judecată, vom primi fie răsplata, fie pedeapsa. De cine este legată speranţa noastră de a primi răsplata, şi nu pedeapsa?

Activitate: Invită-i pe membrii grupei să citească Iacov 4:11,12 şi în versiuni din engleză, italiană, spaniolă, franceză ca să vadă cum este tradusă expresia „vorbire de rău" . Ce cuvinte ne ajută să întregim sensul expresiei? Dacă nu aveţi această posibilitate, căutaţi împreună alte texte biblice despre vorbirea de rău (Psalmii 34:13; 41:6; Proverbele 11:13; 20:19; Romani 1:30 etc.).

De discutat: Gândeşte-te la o situaţie în care cineva drag (sau poate chiar tu însuţi) a fost rănit de un zvon sau de o bârfă auzită la locul de muncă sau în familie. Cum te-ai simţit când i-ai auzit pe ceilalţi defăimându-l? Cum ai reacţionat? Care este cel mai bun mod de a trata bârfele, zvonurile şi criticile aspre?

2. APROFUNDAREA STUDIULUI

Adânceşte înţelegerea membrilor grupei tale cu privire la vorbirea de rău şi la motivele pentru care ea trebuie evitată şi ajută-i să înţeleagă pericolele încumetării.

Comentariu biblic

I. Vorbirea de rău asemănată cu un cal sălbatic

(Revezi împreună cu grupa Iacov 4:1,11,12.)

O lume întreagă stă în spatele unui singur cuvânt. Acesta este şi cazul cuvântului „bârfă". În limba arabă, cuvântul pentru „bârfă" s-a născut, probabil, în momentul în care un beduin sau un nomad a urmărit caii sălbatici străbătând deşertul în galop şi spulberând dunele de nisip. De atunci, de fiecare dată când cineva vedea o astfel de scenă, îşi amintea de puterea distructivă a vorbirii de rău.

Cuvântul folosit de Iacov aici pentru „vorbirea de rău" nu este atât de sugestiv precum cel din arabă, dar subliniază în aceeaşi măsură caracterul distructiv al bârfei. Verbul *katalaleō* înseamnă „a ponegri, a calomnia, a denigra". „A denigra" înseamnă „a expune pe altcineva oprobiului sau învinuirii spunând un neadevăr sau reprezentându-l greşit". Termenul din limba greacă pentru „denigrator" are multe „straturi" de semnificaţie şi, în substrat, o conotaţie mai întunecată – o nuanţă de sens sinistră care dezvăluie motivaţiile din spatele acţiunilor care vehiculează calomniile. El provine dintr-o rădăcină care înseamnă „a conduce" şi care, deşi nu are în mod obligatoriu sens negativ, în contex-

4. Citește Iacov 4:13 și compară cu Luca 12:13-21. Cum putem îmbina armonios planificarea prudentă a viitorului cu așteptarea zilnică a revenirii Domnului Hristos? Cum putem evita capcana construirii de „grânare" mai mari?

Ideea de a face planuri pe o perioadă de un an, sau chiar mai mult, este foarte bună. De regulă, companiile fac planuri pe termen scurt, mediu și lung. Indivizii și familiile au nevoie să facă economii și să pună deoparte pentru situațiile neprevăzute. Pe de altă parte, noi credem că Isus vine curând și că, într-o bună zi, toate averile noastre pământești vor fi mistuite de flăcări (vezi 2 Petru 3:10-12).

Aceste două perspective asupra vieții nu se află neapărat în tensiune. Cineva dădea următorul sfat: „*Fă-ți planuri* ca și cum Domnul Isus nu ar veni decât peste ani buni și *trăiește* fiecare zi ca și cum El ar veni mâine." Sugestia aceasta este bună, doar că planificarea pe termen lung ne poate împiedica să trăim fiecare zi pe rând. Mulți dintre ascultătorii Domnului Isus (precum și mulți creștini de astăzi) au considerat probabil că omul căruia i-a rodit țarina a fost binecuvântat de Dumnezeu. Dar Isus ne dezvăluie atitudinea lui față de aceste binecuvântări: „Suflete", și-a spus el, „ai multe bunătăți strânse pentru mulți ani; odihnește-te, mănâncă, bea și veselește-te!" (Luca 12:19). Cea mai mare dorință a lui era să-și strângă comori pentru el.

5. Cum spune Iacov ca ar trebui să gândim când ne facem planuri? Vers. 15

Studiul 9

Cu alte cuvinte, noi ar trebui să adăugăm la finalul oricărui plan „D.V." (prescurtarea de la *Deo volente*, în latină, „cu voia Domnului"), arătând în felul acesta că le supunem pe toate lui Dumnezeu. De asemenea, putem face următoarea rugăciune: „Doamne, vreau să cunosc voia Ta. Dacă nu Îți sunt plăcute planurile mele, Te rog, arată-mi." Apoi, dacă planurile noastre nu sunt bune, Dumnezeu ne va arăta acest lucru, în măsura în care suntem atenți și dispuși să le corectăm sau chiar să le schimbăm total.

Recitește Iacov 4:13. Deși la prima vedere nu pare a fi nimic greșit în ceea ce-și propun oamenii aici, există totuși o problemă: atitudinea cu care își fac planurile. Cum ne putem feri de această atitudine care ne poate fura fără să ne dăm seama?

tul vorbirii de rău, sugerează premeditarea sau intenţia deliberată de a înjosi sau de a răni. Mai mult decât atât, forma substantivală din limba greacă cuprinde ideea de vorbire pe la spate.

Să nu uităm că, deşi cel vorbit de rău nu este de faţă, Dumnezeu aude orice cuvânt pe care îl rostim. Şi să nu uităm că, la judecată, vom da socoteală de fiecare cuvânt rău pe care l-am rostit (Matei 12:36,37). Bârfitorul spune: „Dacă nu ai nimic frumos de spus despre X, vino să stai lângă mine." Imaginea aceasta poate că e hazlie, dar ea ne aduce aminte de puterea distructivă a cuvintelor. Potenţialul dăunător al cuvintelor este reliefat şi de semnificaţia cuvântului „sarcastic". La origini, el înseamnă „mâncător de carne" şi este înrudit cu „sarcofag". Când bârfim nu ucidem omul în mod efectiv, dar îi ucidem personalitatea. Probabil că ne cutremurăm dezgustaţi când ne gândim la canibali. Totuşi, când bârfim sau ne hrănim cu scandaluri, nu ne facem şi noi vinovaţi, într-un anumit sens, de canibalism?

Iacov arată două motive pentru care ar trebui să evităm vorbirea de rău: (1) Când îl înfierează sau îl critică pe fratele său în Hristos, denigratorul înfierează şi critică de fapt Legea şi judecă Legea (versetul 11). De ce? Deoarece practica aceasta este o încălcare directă a poruncii de aur: „Să iubeşti pe Domnul, Dumnezeul tău, cu toată inima ta, cu tot sufletul tău, cu toată puterea ta şi cu tot cugetul tău; şi pe aproapele tău ca pe tine însuţi" (Luca 10:27). Cel care îl atacă pe semenul lui, Îl atacă de fapt pe Dumnezeu, caută greşeli în însăşi Legea care condamnă atacul. (2) Căutarea de defecte, pe lângă faptul că înseamnă pronunţarea condamnării în dreptul semenului, este şi o uzurpare a prerogativelor de judecător care Îi aparţin în mod exclusiv lui Dumnezeu.

De remarcat şi modul de adresare din acest pasaj: „fraţilor" „un frate" şi „fratele său", în versetul 11 şi „aproapele" în versetul 12. Dorinţa sa este să ne amintească de legăturile strânse care ar trebui să existe între credincioşi. După cum spunea Ioan: „Nu este mai mare dragoste decât să-şi dea cineva viaţa pentru prietenii săi" (Ioan 15:13). Dragostea adevărată se află la polul opus faţă de defăimare: ea nu-şi doreşte să pună capăt vieţii unui frate, ci este dispusă să se sacrifice pe sine pentru a-l salva. Cuvântul „aproapele" întrebuinţat de Iacov aici ne trimite cu gândul la pilda samariteanului milos, spusă de Domnul Isus ca răspuns la întrebarea: „Şi cine este aproapele meu?" (Luca 10:29).

6. Citește Iacov 4:14. Ce idee ne este transmisă aici?

_____

Viața este fragilă. Fiecare respirație este un dar. Iacov 4:14 utilizează un cuvânt grecesc foarte rar (*atmis*), tradus în versiunea în limba română cu „abur". La fel ca echivalentul său ebraic *hebel* („răsuflare", „abur"), care apare de 38 de ori în Eclesiastul și este redat prin termenul „deșertăciune", el subliniază efemeritatea existenței noastre. Pe măsură ce înaintăm în vârstă, viața parcă trece și mai iute. Când a ajuns la bătrânețe, evanghelistul Billy Graham spunea: „Nici nu mi-am dat seama când a trecut viața." Vremelnicia vieții ne vorbește despre iminența morții. Ne desparte de ea numai o bătaie de inimă. Oricând ne-am putea trezi față în față cu ea, dintr-un număr nesfârșit de cauze. Cât de mare dreptate are Iacov când spune: „Și nu știți ce va aduce ziua de mâine!" (4:14). Noi nu știm dacă mâine vom mai trăi sau nu.

„Nu voi stărui aici asupra scurtimii și nesiguranței vieții, dar există un pericol teribil, un pericol care nu e suficient înțeles, și anume acela al amânării supunerii față de glasul stăruitor al Duhului Sfânt al lui Dumnezeu, acela al alegerii de a trăi în păcat, pentru că, de fapt, aceasta înseamnă amânarea." – Ellen G. White, *Calea către Hristos*, p. 32

7. Citește Eclesiastul 2:15-19; 4:4; 5:10; 9:11,12. Ce completări aduc aceste texte la ideea transmisă de Iacov?

_____

_____

_____

_____

Suntem martori în viața aceasta la atâta nedreptate, la atâta părtinire, la atâtea lucruri lipsite de sens! De aceea tânjim cu toții după viața veșnică pe care ne-a promis-o Domnul Isus. Dacă nu am avea această făgăduință, am fi doar un abur care dispare fără urmă, pentru totdeauna.

În ce măsură ești prizonierul acestei lumi? Ce poți face pentru a nu uita cât de trecătoare este viața?

După cum reiese din pildă și după cum arată și Ellen White în *Parabolele Domnului Hristos*, p. 376, „aproapele nostru este orice om care are nevoie de ajutorul nostru". Orice creștin a fost asemenea muribundului de pe drumul către Ierihon. Și orice creștin este un bun samaritean pentru Dumnezeu, vindecat pentru a-i salva pe alți muribunzi. Concepția aceasta despre ființa umană ar trebui să ne determine să îi tratăm cu respect și amabilitate pe toți cei cu care venim în contact.

De discutat: În ce sens putem afirma că vorbirea de rău este totuna cu crima? Ce ne spun originile cuvântului grecesc tradus cu „a vorbi de rău" despre ideea pe care ne-o transmite Iacov? Ce motive amintește Iacov pentru condamnarea vorbirii de rău? De ce este criticarea altora echivalentă cu criticarea Legii și cu uzurparea prerogativelor de judecător ale lui Dumnezeu?

II. „Nu sunteți decât un abur"

(Revezi împreună cu grupa Iacov 4:13,16.)

Versetele acestea combat încumetarea (în sensul de depășire a granițelor a ceea ce este rezonabil și drept). Iacov afirmă că nu este normal – și prin urmare este o *încumetare* – să faci planuri de viață independent de voința lui Dumnezeu. Scriptura ne oferă mai multe motive pentru acest fapt, dintre care amintim aici unul singur: „Nu știți că trupul vostru este Templul Duhului Sfânt, care locuiește în voi și pe care L-ați primit de la Dumnezeu? Și că voi nu sunteți ai voștri?" (1 Corinteni 6:19). Domnul Hristos spune că tăgăduirea de sine este condiția pentru a ne purta crucea. Nu ne putem urmări propriile ambiții în timp ce ducem crucea pe umăr, pentru că, în mod inevitabil, vom scăpa crucea!

Pentru a întipări această idee în mintea credincioșilor, ca să nu se amăgească cu gândul că pot amâna să-și predea întreaga viață lui Hristos, Iacov ridică o întrebare ce pare a relua în ecou întrebările Eclesiastului: „Căci ce este viața voastră? Nu sunteți decât un abur care se arată puțintel și apoi piere" (versetul 14). Imaginea acestea implică faptul că, atunci când se curmă firul vieții, nu mai rămâne nimic în urma noastră care să arate că am existat vreodată, nici măcar un semn. Toate planurile noastre, toate dorințele noastre încetează să existe.

Dar Iacov nu ne sfătuiește să nu ne facem planuri, ci, mai degrabă, să ținem cont de câteva lucruri atunci când le facem: (1) că noi sun-

8. Citeşte Iacov 4:15-17, ţinând seama de versetele anterioare. Ce idee ne transmite Iacov aici?

_____

Iacov vorbeşte aici despre lauda de sine, despre „lăudăroşiile" cu care unii din biserică se „făleau". Această laudă este „rea". Cât de important este pentru noi, creştinii, să avem o atitudine potrivită!

Citeşte versetul 17. Biblia ne oferă două definiţii pentru păcat: (1) a face ceva rău; (2) a nu face ceea ce este bine. Prima definiţie este dată de Ioan: „Păcatul este fărădelege" (1 Ioan 3:4). Termenul „fărădelege" de aici, în limba greacă *anomia,* nu se referă la o purtare păcătoasă în general, ci, mai degrabă, la încălcări specifice ale legii (vezi Romani 4:7; Tit 2:14; Evrei 10:17). Deci o traducere fidelă a textului ar fi: „Păcatul este călcarea Legii." A doua definiţie este în Iacov 4:17: „Deci, cine ştie să facă bine şi nu face săvârşeşte un păcat!" Aşadar, noi suntem chemaţi să depăşim stadiul de opoziţie faţă de ispita de a face rău. Suntem chemaţi să fim „copii ai luminii" (Efeseni 5:8) şi să lăsăm lumina noastră să lumineze înaintea oamenilor, „ca ei să vadă faptele [noastre] *bune* şi să slăvească pe Tatăl [nostru] care este în ceruri" (Matei 5:16; subl. aut.).

Desigur că acest gând ne poate duce la descurajare. Cine reuşeşte să facă în fiecare zi tot binele de care e în stare? Dar nu aceasta este problema. Nici chiar Domnul Isus nu a dus o viaţă de activitate neîntreruptă, ci Şi-a luat timp să Se roage sau, pur şi simplu, să Se odihnească (Luca 5:16; Marcu 6:31). El a căutat ca, prin tot ce făcea, să împlinească voia lui Dumnezeu (Ioan 5:30). El a asemănat împlinirea voinţei lui Dumnezeu cu mâncarea: „Mâncarea Mea este să fac voia Celui ce M-a trimis şi să împlinesc lucrarea Lui" (Ioan 4:34). După cum există o cantitate limitată de alimente pe care le putem consuma la o masă, tot aşa există un număr limiat de activităţi pe care le putem realiza într-o zi. De aceea, Domnul Isus afirmă că unul seamănă şi altul seceră pentru ca amândoi „să se bucure în acelaşi timp" (versetele 36-38). Pe măsură ce lucrăm pentru Domnul, vom fi încurajaţi să facem mai mult şi ne vom ruga pentru o dispoziţie mai mare de a ne face utili în toate privinţele posibile.

Cum ne ajută rugăciunea să murim faţă de eu şi să avem o atitudine de supunere faţă de voinţa lui Dumnezeu? Cum îţi poţi forma obiceiul de a-ţi supune planurile lui Dumnezeu?

tem proprietatea intelectuală, emoțională și materială a lui Dumnezeu; (2) că mijloacele de a ne câștiga existența sunt un dar de la El; (3) că ar trebui ca, mai întâi de toate, să așezăm planurile și darurile acestea la picioarele Sale, pentru a ne feri de încumetare; (4) că ar trebui să adoptăm următoarea atitudine: „Voi, dimpotrivă, ar trebui să ziceți: «Dacă va vrea Domnul, vom trăi și vom face cutare sau cutare lucru»" (versetul 15). Prin această atitudine, recunoaștem suveranitatea absolută a lui Dumnezeu asupra fiecărui aspect din viața noastră și admitem că scopul cel mai însemnat al acțiunilor noastre este împlinirea voinței Sale. În felul acesta, ne supunem Împăratului universului și recunoaștem dependența noastră totală de El. De altfel, singurul lucru care va supraviețui mormântului este „caracterul spiritual și moral". – Ellen G. White, *Solii alese*, cartea 1, p. 259

De discutat: Ce spune Iacov că este încumetarea? Ce arată ea despre starea inimii noastre? Ce înseamnă „a face un lucru după voia lui Dumnezeu"? De ce este împlinirea voinței lui Dumnezeu un aspect atât de important de luat în considerare când ne facem planuri?

3. APLICAȚIA PENTRU NOI

Întrebări aplicative

Ce poți face pentru a te feri de vorbirea de rău? Enumeră câteva strategii pe care le poți folosi când cineva îți spune un lucru negativ despre o persoană (de exemplu: schimbarea subiectului, rugăciunea în gând, un cuvânt de apreciere etc.)

Cum te poți feri de încumetare?

4. SĂ TRECEM LA ACȚIUNE!

Activitatea următoare ar trebui să-i ajute pe membrii grupei să se gândească la zădărnicia existenței omului despărțit de Hristos și la importanța evitării încumetării.

Activitate: Discutați ce se întâmplă atunci când arunci o piatră într-un lac (suprafața netedă a apei este tulburată, dar, în câteva secunde, revine la loc și dispar chiar și undele create de impact). Ce ne spune ilustrația aceasta despre fragilitatea existenței umane și despre nevoia de a așeza tot ce avem și suntem la cruce, în supunere față de Domnul Hristos?

Citește despre valoarea timpului din Ellen G. White, *Parabolele Domnului Hristos*, cap. „Talanții", p. 342-346. Împărtășește-le celorlalți membri ai grupei ideile care te-au impresionat într-un mod deosebit.

„Nimeni dintre voi să nu se mai laude împotriva adevărului, declarând că acest spirit [de descoperire a motivațiilor greșite ale altora] este o consecință obligatorie a tratării cu credincioșie a călcătorilor Legii și a apărării adevărului. Această înțelepciune are mulți admiratori, dar este foarte înșelătoare și dăunătoare. Ea nu vine de sus, ci este rodul unei inimi nerenăscute. Inițiatorul ei este Satana însuși. Niciun acuzator al altora să nu-și aroge meritul discernământului, fiindcă, în felul acesta, îmbracă însușirile lui Satana în veșmintele neprihănirii." – Comentariile lui Ellen G. White, *CBAZS,* vol. 7, p. 936, 937

„Cel care se face vinovat de ceva rău este primul care suspectează răul. Condamnându-l pe altul, el încearcă să ascundă sau să scuze răul din inima lui. Prin păcat au ajuns oamenii să cunoască răul – primii doi oameni au început să se acuze între ei imediat ce au păcătuit. Exact acest lucru îl va face natura umană în mod inevitabil atunci când nu este controlată de harul lui Hristos." – Ellen G. White, *Cugetări de pe Muntele Fericirilor*, p. 126

Întrebări pentru discuție

1. Recitește al doilea paragraf dintre cele de mai sus. Cum ne putem feri de această atitudine de judecare și acuzare a altora cu scopul de a ne simți mai bine cu noi înșine și cu defectele noastre?
2. Gândește-te cât de repede trece viața. Ținând cont de această perspectivă, care crezi că ar trebui să fie prioritățile noastre? Teoria relativității ne spune că timpul variază în funcție de cât de repede ne deplasăm într-un cadru de referință, dar un lucru este cert: oricât de repede sau de încet trece timpul, clipa, odată trecută, este pierdută pentru totdeauna. De aceea, cum crezi că ar trebui să folosim timpul?
3. Care este atitudinea potrivită față de cei ale căror păcate este necesar să fie luate în discuție, fără să cădem în capcana cu privire la care ne atrage atenția Iacov?

9. Solomon cel nu chiar atât de înţelept

În adolescenţă, Solomon nu a fost chiar atât de înţelept. S-a lăsat influenţat de prieteni şi a început să fumeze şi să folosească droguri. De multe ori era slăbit pentru că nici nu mai mânca. Ajunsese să nu-şi mai dorească decât droguri. Stătea tot timpul cu prietenii, fumând şi drogându-se. Au format o bandă şi, de multe ori, se băteau cu alţi adolescenţi. Odată, după ce se drogase, a luat o macetă şi a ridicat-o spre tatăl lui, gata să-l lovească! Dar a auzit un glas care i-a poruncit să se oprească. A aruncat atunci maceta din mână ca şi cum l-ar fi ars.

„Ajutaţi-mă, vă rog!" i-a implorat el disperat pe părinţi. Ei l-au internat într-un spital de psihiatrie pentru tratament. Dar nu putea rămâne internat decât câteva zile. Bunica lui s-a rugat neîncetat pentru el şi l-a încurajat să meargă cu ea la biserică şi să-L lase pe Dumnezeu să-l vindece. Într-o zi, Solomon a mers cu ea şi a simţit că Dumnezeu îl chema. Dar şi-a continuat viaţa haotică încă alţi zece ani. Apoi, bunica lui a murit şi, la scurt timp, a murit şi tatăl lui. Singurii oameni care încercaseră să-l ajute nu mai erau. A înţeles că unica lui scăpare era la Dumnezeu. A renunţat la toate viciile şi s-a predat Domnului, după atâţia ani în care refuzase să asculte de glasul Său.

Acum, Solomon avea o nouă dilemă: La ce biserică să meargă? A vizitat câteva şi a intrat şi într-o biserică adventistă. Când l-a văzut pe pastor botezând, a înţeles imediat ce avea de făcut. S-a dus la pastor şi l-a rugat să-l boteze. După ce a studiat doctrinele cu el, pastorul l-a botezat.

Pocăinţa lui Solomon a fost reală. Acum este un membru activ în biserica sa şi Îi slujeşte lui Dumnezeu cu bucurie şi credincioşie ca diacon şi prezbiter. Mai multe rude ale lui şi-au predat inimile lui Hristos datorită mărturiei sale. De curând, Solomon a susţinut o campanie de evanghelizare şi a condus mai multe suflete la Hristos.

Deşi contabil de profesie, el a ales o activitate mai simplă, unde are contact cu oamenii şi le poate vorbi despre Dumnezeu. Îşi împărtăşeşte credinţa în autobuz şi pe stradă. „Ani la rând nu am putut să mă opun imboldului de a mă droga; astăzi nu mă pot opune imboldului de a le vorbi oamenilor despre Dumnezeu!" mărturiseşte el. Dorinţa sa este să răscumpere timpul pierdut, punându-l în slujba lui Dumnezeu.

Dennis Rodrigues, care povesteşte experienţa, este pastor în *Tegucigalpa, Honduras.*